

časopis 55. Loukařské Chrudimi

VÁHADLO číslo 3.

pondělí 3. července 2006

čtete na straně 2

**OPEČENÉ
PRASÁTKO**

*váhadlo
poročovo*
čtete na straně 3-4

čtete na straně 6

VČERA, DNES A ZÍTRA ...

Tento týden se mě neptejte, co je za den, zda je dnes nebo zítra, který je měsíc, rok, kolik mi je let (to teda i ze slušnosti, jsem žena, že...), kolik mám mladších sester na vdávání a na jiné otázky, které by vyžadovaly alespoň trochu matematicky zabarvenou odpověď. Být redaktorem Váhadla pro mě a vůbec nás všechny v redakci znamená být občas úplně mimo. Chápejte, žijeme zítřkem,

ale přitom je ještě dnešek. Chodíme spát ve stejný den, ve který vstáváme...a to může být poměrně nebezpečné. Býváme poněkud zmatení, když okolo páté ranní klopýtáme do našeho apartního pokoje v penzionu Kavárna. Mohlo by se stát, zvláště pokud by se k ospalosti přidružily i jiné, orientaci v čase i místě znemožňující, faktory, že dopadneme jako redaktor Tom po svém maturitním večírku, když se

k ránu vracel domů. Aby nevzbudil rodiče, u nichž se předpokládalo, že by mohly být dost nakvašení kvůli velmi pozdnímu příchodu syna domů, šel po špičkách k posteli, po cestě odhazoval všechny své svršky, odtáhl peřinu a už už se chystal udělat onen významný krok, který by ho bezpečně nasměroval do lože...když v tom zjistil, že se na něj z postele, o níž se domníval, že se nachází

v jeho pokoji a že je tudíž ta, ve které každou noc spí, divá překvapená maminka. Bohužel, spletl si pokoj a dorazil do rodičovské ložnice. A já se jen děším okamžiku, kdy půjdu do svého penzionového apartmá, kde bydlím se spolubydlici (jejíž totožnost je mi dosud zcela skryta, protože když já přicházím, ona už spí, a když se ráno chystám na cestu do redakce, spolubydlici je již dávno pryč a její postel je vzorně ustlaná) a budu našlapovat na špičky, abych ji nevbudila, při tom budu odhazovat jednotlivé kusy oblečení, a pak...se s onou paní, co spí v té posteli, o níž jsem si myslela, že je moje, konečně seznámím. Dobrý den, já jsem Šebestová...těší mě. To by teda bylo něco, fakt.

Jo! A ještě jsem chtěla...co dnes u Vás hraji v kině? Včera, dnes a zítra a v sobotu večer a v neděli ráno? Ach jo...to nechápu. Ne teď. A v příštích čtyřech dnech taky asi ne, díky za pochopení.

Najdi deset rozdílů

BAROKNÍ OPERA

Divadlo Bratří Formanů

SETKÁNÍ S POROTOU

První setkání

Včera opět, i když o hodinu později než minule, jsme se setkali s porotou. Prvním společným tématem bylo představení turnovského souboru Pampalín „Čtyřlístek pohádek“. Záznam vám předám opět v bodech.

To, co se skrývá pod již oblíbeným slovem výkop, měla porotkyně Marie Poesová. Její recenze je proto na jiném místě Váhada. Paní Poesová ale nejprve předala slovo vedoucí souboru, který je totožný se čtvrtou třídou základní školy, i když někdy (jako tentokrát) soubor tvoří pouze část třídy. Alenka Tomášová je zároveň učitelkou.

Alenka: Pracuji s nimi už od první třídy. Sešli se zrovna zvláště hudebně nadané děti.

Peter Janků: Klíčová byla věta – něco vymyslíme. Pak to ale probíhalo i proti řádu, že to budeme vytvářet. Je ale otázka, jak zpracovávat materiál. Nejvyváženější je Otesánek. Je to velice sympatická startovní čára.

Marek Zákostelecký: Divil jsem se, že v samotných pohádkách zanevřeli na hudební plán.

Blanka Šefrnová: Hudební plán vymizel. Lépe by děti mohly vědět proč. Trochu to byl úkol pro úkol.

Alenka (čili vedoucí souboru): Nápady si tam děti dodávaly intuitivně, a když už je hraji po několikaleté, tak je to mechanické.

Plénium: Zvláště, když to byla repríza.

Blanka Šefrnová: Ale bavilo je to.

Plénium: Pro dětské divadlo to bylo inspirativní – poctivá práce to je.

Štěpán Filčík: Viděl jsem to v Turnově a teď jsem viděl, že je to velice variabilní.

Marek Zákostelecký: Sympatická stopáž.

Plénium: Zatím nejlepší představení, soustředění, reakce diváků tomu pomohly, děti ožily – animace byla přirozená, překvapivá.

Druhé setkání

Dalším představením, o němž si povídala porota s účastníky LCH, byla inscenace Balkon souboru Rámus z Plzně. Velice obšírný a zaujatý byl výklad přiděleného porotce a předsedy poroty Jána Zavarského. Zmiňuji to, protože letos žádná diskuse nebyla zatím tak ovlivněná a jaksi zorientovaná úvodním výkopem jako právě tato.

Blanka Šefrnová: Jakoby jste chtěli hrát výklady, Geneta, i to, co si máme o tom myslet my. Scéna nesedla. Vizualizace postav mi přišla srandovná.

Peter Janků: Paradoxně si užívám to představení nejvíce až teď. Bordelmamá byla nejslabší, ačkoli to stálo na ní. Temporytmicky se to místy rozpadalo.

Marek Zákostelecký: Já jsem si to užil, až když mi to Ján Zavarský vysvětlil. Výtvarnou složku oceňuji. „Loutkové herectví“, tedy nikoli loutkoherectví, ale stylizace, jakoby dell'arte.

Plénium: Bez znalosti předlohy jsem to nepochopil. Patrně velký sousto. Bohužel přednáška před představením nebyla – čtyři konce mě dorazily.

Štěpán Filčík: Najednou jste se chtěli převléct a nešlo to. Obvykle býváte za sebe, což funguje.

Plénium: Užívala jsem si to, i když ne stále, ačkoli neznám předlohu.

Peter: Nadčasová záležitost a je proč to hrát.

Soubor: Inscenace je i o tom, že už neodlišujeme, co je obraz a co je skutečnost.

Plénium: Nevěděl jsem, jestli revoluce je v tom hamepzu nebo jinde. – Jestli by bylo možná psát do programu, že to není vhodné pro děti. – Na plakátech to je.

pv

Líheň mladých scénaristů

Hned první den a na semináři paně Richtera se pracovalo, až se účastníkům od hlav kouřilo. Vybrat si zajímavou předlohu je jedna věc, ale dát jí nějakou podobu... Obvzvlášť, je-li tou předlohou Poeův Pád domu Usherů. Dílo prostoupené symboly a jinotaji asi tolik jako samotný Usherův dům plní a prachem. Ujasnit si, co je hlavní myšlenkou autorova díla, zabralo seminářistům velkou část prvního dne, a ani na závěr nebylo vyhráno. Pohřbil pán domu Usherů svoji sestru předčasně, nevěda, že tak činí, nebo to byla předem naplánovaná vražda? Na to by zřejmě nejlépe odpověděl sám pan Poe, ale kdoví, pod kterým rovem se nachází. A tak se není čemu divit, že se odpoledne někteří znavení seminářisté přikryli novinami a hlasitě přemýšleli.

Ne že by se druhý den nepřemýšlelo, nicméně šlo to jaksi svěžeji a hlavně s nadhledem. Před samotnými rozbory zárodků scénářů

se uvažovalo nad věrejšími inspirativním představením. Nakolik byl příběh o nadhásči mystifikace a jak moc byl ve skutečnosti spjat s požárem Národního divadla? Debatovalo se také, jestli si ukládat peníze u „České“ německé spořitelny a morálním poučením se stalo varování: „I pouhý flirt s múzou tragédie může otřást celým národem.“ Pamatujte si jej tedy a nedejte na luzný zjev stílných dam...

Vášnivou debatu po tom rozproudil nástin pásma básni na téma – věčné škádlení kočky a myši. Hovořilo se o tom, jak a proč vybírat jednotlivé básně do pásma, jak je provázet a jak celé pásmo výtvarně pojednat. Napovídala se toho spousta, ale tím vás nebudu zatěžovat. Představa myšky, která žije na hromádce se dvěma mravenci a mají spolu potomky, pobavila všechny přítomné. Korunu všemu pak nasadil sám Luděk Richter, když pronesl, že by „nakonec mohly myšky bydlet v kopírce, aby se nám pěkně množily“.

Jestli jedno poučení na závěr, kdybyste si náhodou pana Richtera někdy znepřátelili, stačí přinést rumové pralinky a bude vám odpuštěno. (dobře že to víme, pozn. red.)

Účastník semináře

BALKON LS RÁMUS, PLZEŇ

*úvahadlo
porotcovo*

Súbor LS Rámus z Plzně správně udváža v podnápise k názvu hry - Balkon podľa Jeana Geneta. Dodávam veľmi voľne podľa Geneta, avšak po smysle s hlbokým vnútorným zaujatom.

Upravovateľka a režisér v texte výrazne škrtali a vytvorili tak zkrátenú verziu obohatenú o citáty zo Shakespeara. Je možné spochybňovať škrt, dopisovaný a režijne dokončený záver. Je však logické, že herecká dispozícia súboru si tieto zásahy vyžiadala. Scénografické zjednodušenie smerom ku medzivojnovému kabaretu a avantgardnému divadlu vytvorilo základnú bázu k vizuálno-režijnej komunikácii. Červené paravány, otáčavé zkradlá a malé javisko

bábkového divadielka pre maľáskové dohrávanie situácií umožnilo prerazovať složitú štruktúru Genetovho textu prostriedkami groteskného už čierneho divadla.

Práve grotesknosť a skratkovitosť je najväčším prínosom inscenácie. Škoda, že groteskné herectvo ženská časť súboru zvládala len s väčšími obtiažmi. Herectvo tak poznačilo svojou nevyvážanosťou i temporytmus inscenácie, a tak znejasnilo a čiastočne zabránilo výraznejšiemu diváckemu prijatiu inscenácie.

Aj napriek týmto výhradám nemožno súboru a inscenátorom uprieť odvahu priniesť Genetov text na javisko a stať sa tak prvolezcami. Podarilo sa im pochopiť Genetove posolstvo a odovzdať ho súčasnému divákovi. Je až prekvapujúce ako text napísaný pred niekoľkými desiatkami rokov rezonuje so súčasným divákom a je stále aktuálny. Akoby sa pred našimi očami, citujúc text inscenátorov z bulletinu: „stíral rozdiel medzi fikciou a ilúziou“.

Ján Zavarský

na váškách

na váškách

+ krásna Pamela

Tý jo, ty holky byly fakt kočky, ale jako teda rozhodně ne větší než já, to všichni dobře vědí, že jo. Musím ale uznat, že na ty minisukně fakt měly nohy, to jo. A jako ty podprsenky, bylo vidět, že jsou určité push-up... jako to fakt udělá svoje, to my ženy všechny dobře víme, chi chi. No a ti chlapi tam ty taky nebyli k zahození, co? Hele, a co to znamená kurva?... To tam fíkali furt, ale asi to je z nějakého jazyka, co já zrovna neumím... já to totiž neznám a jsem ten... polyfon – jako ten člověk, co umí hodně jazyků, víte? A na svém mobilu mám polyfonní vyzvánění, heč!

+ Alvy

Skvěle vymyšlená a výtvarně působivá scéna, která navozovala dojem něčeho nepřijemného a snad i odpuzujícího. Zajímavé a nadčasové téma od autora, který se moc často na jevištích nevidí, jen škoda toho rozvolněného temporytmu. Ale na tom se dá zapracovat...

- Madame Pumpadour

Ach, to bylo příliš těžké pour moi... mos takových složitých chos... jaké veselí po šestina. Já to nepochopila. A bylo to z moje rrodná Frrrance a přesto tak nikto nemluvil en français a já byla, šiká se, rrozčárrována. Et tous mušové tam se chováli que obší rrubiani. Fui! Fšichni mušové s France jsou takový šarrmantní žentlmani, n'est pas?

- Jiřina Žáčková

Ach Arture, Arture, proč jsi Arturem? Mohu mluvit s autorem? Snad si to vše vymyslela skutečná bordelmamá, prosím vás, dámy a pánové, jdu na divadlo loutkové? Proboha, proč se tam tak dlouho soužím? Jako divák si to nezaloužím! Hned jak přijde revoluce, nálada má klesne prudce. Ach, iluze, iluze, proč jsi občas předvedena uboze? Mrtvá je královna a s ní i můj hrdina. Má „prdel“ do sedačky teče, Nejen kočár se tak dlouho vleče! P.S.: A vlastně taky zamrzí, Že jdu na balkon a sedím v přízemí.

Rozhovor s dramaturgyní

Po představení (od 15:00 hod) Balkón si mě do zákulisí odvedli tři členové souboru Rámus z Plzně, kteří odmítali vypadnout z role, takže jsem jim příliš nerozuměla. Předávali si mě z ruky do ruky, až jsem nakonec zakotvila místo v zákulisí šatně před Divadlem Karla Pippicha a zpovídala dramaturgyni představení Zdeňku Vašíčkovou. Své postřehy mi poskytl i jeden ze členů souboru (je to ten, co hraje s Pachýři, nemá vousy, ani krátké vlasy...).

Porota z krajské přehlídky napsala o předloze k Vašemu představení, že je poměrně odvážná. Znamená to, že práce na tomto kusu byla těžší než na jiných společných inscenacích?

Člen souboru: Těžký, no... bylo to jiné. Těžký to bylo asi pro dramaturga.

Dramaturgyně představení: Hm, bylo. Já jsem z toho musela v podstatě vybrat to, co pro ně bylo podstatné, a vznikalo to během představení, nebylo to tak, že bysme to úplně na začátku představení přesně věděli. Měli takovou tu zlatou nit, která to vede.

Dá se v tomto případě mluvit o improvizaci?

DP: Při zkoušení jistě, my teda zkoušíme takhle vždycky, ale aspoň už zhruba víme...

Tak to musí být soubor asi poměrně sešraný. Jak dlouho pracuje v tomto složení?

DP: V tomhle složení?

ČS: Pár let, ale celkově asi 15.

DP: A ono se to tak různě obměňuje, teď se nám třeba zase vrátí Michal, který s náma asi už tři roky nehrál, tak jsme ho požádali konkrétně na tohle představení.

Máte velmi nápaditou scénografii. Kdo je autorem kulís, dekorací, kostýmů a podobně?

ČS: My všichni...

DP: Ale vychází to v podstatě z režijní koncepce, řekla bych. Ale scénu dělal Vojta a Milan ji stavěl.

Děkuji za rozhovor.

zš

bez váhání

- Bylo to velmi originální. Bylo to na mě možná příliš symbolický, než si to všechno přeberu... spíš je to představení na pozdější dojem než na okamžitý.

- Já se musím rozdejchat...

- Jedna paní: Tebe se ptá slečna... Druhá paní: Ne, mě ne... Redaktorka: Vás obou se ptám. První paní: Pěkný. Druhá paní: ... (mlčí)

- Bylo to takové nezvyklé.

- Mně se neptejte. (bleskurychlý úprk z hlediště)

Rozhovor s Alenou Tomáškovou

Pohodlně rozsezen díky vysoce komfortnímu polštářku, jež každý hned u vchodu pro co nejsilnější katarzi obdržel, jsem se vydal do houfu členů Pampalina, v jehož středu jsem tušil vedoucí souboru, paní moc hodnou učitelku Alenu Tomáškovou. (představení v 16:00 hod)

Co Vám dělá na tomhle představení největší radost?

No... že to ty děti baví.

A kdy Vás napadlo a jak Vás napadlo udělat loutkový divadlo - bez loutek?

To už nevím, jak to bylo přesně, spíš to bylo tak, že ta třída - já je učím i na hudebku, na flétny a tak, všechno to z toho tak přirozeně vyplynulo, protože on vlastně každý z nich na něco hraje, na nějaký nástroj, tak jsem se zamyslela, jak by to šlo využít třeba právě do nějakého divadelního představení a... vzniklo tohle.

A to v Turnově je každá třída na základní škole taky orchestr?

Ne, to ne (smích).

To jsem se zděsil, to bychom Vám asi museli museli závidět.

Já jsem měla velký štěstí na děti, jsou to moc, moc šikovný děti.

Tak my Vám závidíme aspoň ty děti.

tb

bez váhání

- Hrozně moc.
- Bylo to úžasný. Bylo to sice kratoučké, ale bylo to úžasný a mělo to hroznej vtíp.
- Líbilo. Jsou moc milý, ty děti.
- Dobrý! Výborný! Se jim to povedlo!

ČTYŘLÍSTEK POHÁDEK

LS PAMPALIN, TURNOV

*úvahadlo
poročovo*

Vedoucí souboru a zároveň „dirigenta hudebního tělesa“ nám prozradila, že pracuje s dětmi od první třídy - dnes jsou to čtvrtáci - metodami dramatické výchovy a zároveň v rámci hudební výchovy se všichni učí hrát na hudební nástroje. Nápad, jak převyprávět tři lidové pohádky formou divadla na divadle a zároveň použít k ozvláštňení zástupné rekvizity, se stal východiskem k tvořivému a velmi důležitému procesu osvojování si mluvních a pohybových dovedností, k postupnému objevování si toho, co všechno dokáže předmět (v tomto případě hudební nástroj či jeho část), co to je jednání v situaci a pravdivá existence na jevišti.

Děti naznačily, že něco z toho již částečně zvládají, např. animaci se zástupnou rekvizitou, ale také jsme byli svědky určité bezradnosti ve zvládání výrazových prostředků, které možná fungují

uvnitř třídního kolektivu při zpracovávání dílčích drobných úkolů, ale nemohou fungovat při regulární inscenaci, protože jsou velice nezkušené. Projevilo se to hlavně tam, kde my, diváci, měli sledovat proces objevování, kde jsme měli být svědky hledání a nálezání ať potřebných scénistických objektů či pohádkových postav a naopak. Bohužel jsme viděli pouze secvičený výsledek předchozího hledání. Nebyli jsme přítomni nápadu právě teď a tady na jevišti a jeho rozvíjení a jednání v dané situaci.

Hovořili jsme o řazení pohádek (zda by nestálo za úvahu nejpropracovanějšího Otesánka zařadit až na konec), jestli je poslední čtvrtý „pohádkový vtíp“ nutný, co bylo tématem představení i o tom, že byla škoda zároveň s hledáním správných rekvizit nehlédat i zvuky, tóny, zkrátka muziku, která by pohádkové postavy charakterizovala, ilustraci pohádek pomáhala a pro děti, jako zdatné muzikanty, by to bylo další objevování. Děti i paní učitelka vědí, co práce, trpělivosti a úsilí stojí zahrát skladbičku na závěr představení. Přeji jim, aby jejich divadelní naladění a „divadelní skladby“ byly pro ně stejně tak samozřejmé a libozvučné.

Marie Poesová

na vářkách

+ Cibulačka

Děti jsou moc šikovný a milý, moc se s ničím nemazaly v jenom dobrém slova smyslu, byly pohotový, (ne)loutky byly použitý moc nápaditě a chytře, hromada podařených gagů, paní vedoucí učitelka moc smyslná... co chtít víc?

+ Alvy

Nečekané překvapení a pohlazení po duši. Moc šikovná práce se zástupnou rekvizitou, čistota, upřímnost a radost z představení i při třetím předvádění. Na to, kolik těm dětem bylo... Smekám!

na vářkách

- Štětinač

No možná pěkný to bylo, ale jedna věc mi to pokazila. Vtíp se zácpou. To vůbec nebylo nutný, bylo to dokonce přímo nenutný a je to škoda, protože jako jediný vtíp, pohybuji se na hraně nenutnosti (a bylo jich tam víc), za tu hranu sklouz. Pro příště: vyřadit!

- Jiřina Žáčková

Stačí flétna, housle, buben, a v pohádce hnedle budem. Ale není to tak jednoduché, nástroje zůstávají hluché, nestačí přivázat jen motýla, tím se z flétny nestává hrdina. Ale děti hrající, měly z toho legraci. Takže to je malý plus, těším se na další kus.

JAN ZA CHRTO DÁN LS V BOUDĚ, PLZEŇ

Uvedení titulu Jan za chrta dán má pro členy plzeňského divadla V Boudě svůj význam. Hrál ho už před lety a znovu si na něj vzpomněli na předložské Chrudim. Měli pocit, že festivalová jeviště nabízejí málo klasických loutkových představení a zatoužili po „echtovním tradičním štyku s pimprlatama na drátě“. O spolupráci na poli dramaturgickém a režijním požádali loutkáře a výtvarníka Jaroslava Hrubého – a projekt zbývalo už jen zrealizovat...

První komplikace vznikla, když Hrubému nepřicházelo žádné nápad, jak upravit a doplnit poslední jednání, a to ještě i tehdy, když zkoušení bylo už v plném proudu a premiéra, co by kamenem dohodil. Ta druhá a osudná komplikace nastala, když Jaroslav Hrubý svůj konec našel. V den původně zamýšlené premiéry během loňského chrudimského festivalu totiž v Plzni podlehl náhlé těžké nemoci. Hru podle textu Romana Nejedlého nakonec dopsal dramaturg Divadla Alfa Pavel Vašíček.

Aby původní text byl i v dnešní době nejen hrátelný, ale i divácky záživný, potřeboval odlehčení, vtip. Soubor zvolil formu jarmarečního

divadla. Herci Vladimír Pech a Kateřina Petáková rozehrávají během přestavek mezi jednotlivými jednáními příjemně nepodbizivou hru s diváky, která s naivní samozřejmostí přiznává i všechny milé „kiksy“ k produkcím potulných komediantů odedávna patřící. K dobrému výsledku by to ovšem nestačilo, kdyby se nadhledu nedostávalo i v rovině loutkové – jak režijní, tak herecké. Obojímu tvůrci dostali. Nikoliv parodii, ale nadsázkou a laskavým humorem, ne zesměšňováním, ale úctou k tradici. Nezapadli do umělého patosu, ke kterému historická látka svádí, ani nezůstali u pouhého převyprávění příběhu. Představení, které jsem viděla v 16 hodin přihrála navíc náhoda kouzlo nechtěného – zamotání Kašpara do nití zámekového pána a jeho hysterické vyprošťování proběhlo přesně v dryáčnickém duchu „hrůzostrašné té tragické komédie“, podtrhlo zvolený styl. Pohotiví herci sklízeli potlesk na otevřené scéně. Celkově velmi zdařilou inscenaci na letošní přehlídce ocenili nejen fyzicky přítomní diváci, ale určitě i duchem přítomný Jaroslav Hrubý.

Blanka Josephová - Luňáková

POHÁDKA O POPELCE LD ZVONEČEK, PRAHA

K takto pojatému tradičnímu marionetovému divadlu vede poměrně úzká cesta. Představení Pohádky o Popelce může komunikovat jen s některými diváky; jak, v jaké míře, museli by říci spíše oni. Na začátku představení mi byla i proto sympatická snaha člena souboru, který představení zahajoval, nabídnout nám jaksi pomocnou ruku, aby se nám chtělo do tohoto loutkového a pohádkového světa vstoupit. Jeho postoj byl otevřený a přirozený; včetně průvodcovské snahy nám aspoň trochu osvětlit, že se jedná o představení vskutku tradiční a jaké v něm uvidíme loutky a o jakou půjde hra. Škoda, že si na jevišti pobyl tak krátce, a pak se schoval za kulisu.

Tradičnost, jak tomu u cyklu Okénko loutkářských tradic je téměř výhradně, spočívala právě v tom, že herci jsou po celou dobu představení schováni.

Tentokrát šlo o interpretaci rozdělenou, kdy loutku vodi někdo jiný, než kdo ji mluví. Přeskočím to, že možná jen u mimořádného souboru by bylo možné přepokládat tak virtuózní propojení mluviče s vodičem, že by reagovali i na momentální rytmus hry v naprosté shodě. U tohoto představení jde ještě o nešťastně dotaženou verzi rozdělené interpretace, kdy mluviči nahráli své party dávno předtím, než vodiči vstoupili na scénu. Ostatně, v jistém smyslu i hodinu před tím by bylo dávno. V jemném citlivé situaci musí nutně zaostávat nikoli nahrávka, kterou pořizovali herci v danou chvíli

relativně svobodní, nýbrž vodiči, kteří zvukový pás svojí hrou nutně jenom ilustrují, doprovázejí. Vodiči zkrátka jsou těmi submisivními, těmi méně tvořivými interprety. Je to škoda, neboť právě jen je máme jako diváci k dispozici. Při tom divadlo je založeno na tom - tady a teď, v přítomném okamžiku. Zvuková část inscenace, kromě vstupu zahajovače, tedy není divadlem a tím, v opět jistém slova smyslu, i celkem představení. Kdybych se pokoušel charakterizovat či hodnotit mluviče, legitimizoval bych vlastně jen situaci, která je vůči nám divákům nefér. Vždyť i v programu je napsáno: „V pohádce hrají (tím se myslí postavy), mluví a oživují...“. Přitom by mělo být - hlasy postav namluvili a nikoli mluví, protože tím se klam jen prodlužuje, napomáhá se mu. Přiznám se, že hlas Dory mi připomínal Terezu Kostkovou. Až v okamžiku, kdy jsem se podíval do programu, jsem si uvědomil, že to opravdu je její hlas a tudíž, že ona tu téměř jistě není.

O loutkách se dá říci, že byly hezké, protože jim je padesát až osmdesát let. Alespoň na rozdíl od těch pozdějších probouzejí nějakou nostalgii při vzpomínce na nadšení a fortel jejich tvůrců. Práce vodičů je uctívá, pozorná, ale připomíná spíše nějakou přibližnou rekonstrukci toho, jak se s těmi loutkami nakládalo dřív.

Pokud člověk dělá divadlo, v němž je nějak zastoupen humor, nebo je na něm přímo založeno, zjišťuje občas, že se diváci nesmějí tam, kde to předem čekal a naopak se leckdy smějí

Rozhovor s Pavlem Bernáškem

Přinášíme další třesuté obohacující rozhovor s loutkoherci. V čem že tkví jeho hodnota? Pozorný čtenář, lačný po dalších slůvech z loutkářského slangu, se naučí nové, jehož význam zní zhruba jako „loutková hra, jehož nosné téma je spjata s rytířstvím“. Naučí jej Vás vedoucí souboru V Boudě Pavel Bernášek.

Jak dlouho je už Bouda Boudou?

Bouda je na světě 78 let, vznikla roku 1928.

Co Vás nejvíce zaujalo, proč jste si vybrali Nejedlého předlohu?

Takhle... my když jsme tu byli před dvěma lety s Jirkou Fialou, což je náš dlouholetý člen souboru, tak se nám nelíbilo, že většina těch inscenací, co byly ve volném programu, málo využívá možnosti marionet, zejména při vodění, protože se s nimi dají dělat opravdu kouzla, a tak, protože v současné době nemáme text, který by snesl soutěžní parametry, jsme se rozhodli, že sem vezmeme nějakou starou rytinu, při které se můžeme sami vyblbnout, doufáme, že pobaví publikum a ukázat, co všechno marioneta opravdu umí.

Scéna i loutky by se na věřejší noční výstavě muzejních kousků v Muzeu vyjímaly moc pěkně...

Scéna i loutky jsou z fundusu, jen ty zadní dekorace jsme nechali přefotit a je to jako tapeta nalepená na dřevotřískách.

Máte ambici mít nejhezčího anděla na přehlídce?

No, to určitě. (smích)

Tak ta se Vám bezpochyby splní.

tb

na místech nečekaných, dokonce i tam, kde ani herec neví proč. Tak si tak na závěr říkám, proč jsem letos zatím neslyšel diváky smát se kašpárkovi (neviděl jsem všechna představení). Leckde některé hlásky sem doputovavších kašpárků zdánlivě i měly jakýsi parametr vtipu nebo humoru, a přece nebyly nikomu k smíchu. Tam, kde to byl vtip pro dospělá, nezabrala ani tato skupina. Jestli ono to není spíš založené na těch situacích a akci. Tento povzdech je však obecnější povahy a mříti spíše k ostatním představením. Ze svrchu uvedeného důvodu si představení o Popelce nezaslouží ani tento povzdech, protože taková úvaha není u něj na místě, protože přetvářá být otázkou.

Petr Vydra

Schránka promluví

Už dostáváme do naší redakční schránky poštu, jednou tam byla dokonce i čokoláda. Od té chvíle nás šéfredaktorka neustále posílá kontrolovat schránku, zvláště když si vaří kávu. První dopis, který přišel, je anonymní a přetiskujeme ho jen s ohledem na to, že v něm není nic kontroverzního. Jinak bychom rádi, kdyby jste se vy, účastníci Loutkářské Chrudimi, podepisovali, byť by to bylo jen křestním jménem; a to platí od seminaristů až po skfítky a vily.

pv

Myslíme si, že klíč od Loutkářské Chrudimě dostal nejdůležitější člověk, kterému patří i naše poděkování za to, co tady letos je. Ten klíč je totiž opravdu zlatý a mohli jsme si ho potěškat. Je to opravdu váha, a myslíme si, že to břemeno by se mohlo na další léto trochu odlehčit. Neradi bychom tu viděli příští rok člověka, který padá pod tíhou krásného zlatého klíče.

Přejeme mu do dalších let hodně sil, tolerance a síly.

Anonymní příznivci

ANKETA

Frida Kahlo prý napsala v patnácti letech milostný dopis, ve kterém přiznává, že je sice jen lehká holka, ale chtěla by být ještě lehčí, aby si ji její milovaný mohl vzít do kapsy a odnést. Co jste psali, to jsme nezjišťovali, nicméně otázku z tohoto okruhu, byť daleko diskretnější, jsme nemohli nepoložit.

V kolika letech jste napsali svůj první milostný dopis?

- Jéžíš... ve čtrnácti.
- Já nevím... asi ve dvanácti letech.
- Asi ještě v mateřské školce.
- Já jsem nikdy žádné milostné dopisy nepsala.
- Na konci první třídy, miloval jsem Vendulku.

A kdybyste chtěli, vhodte nám nějaký do redakční schránky. Můžete ho adresovat vybranému redaktorovi, anebo celému kolektivu Váhada. I my Vás máme rádi...

red

BUTY

KONCERT NA RESSELOVĚ NÁMĚSTÍ

Zatímco v pátek večer se nám představili Buchty a loutky, v neděli večer to byli Buty a loutky, ovšem bez loutek, takže jenom Buty.

Ostravská kapela rozvířila vody doprovodného programu od sedmi hodin na Resselově náměstí.

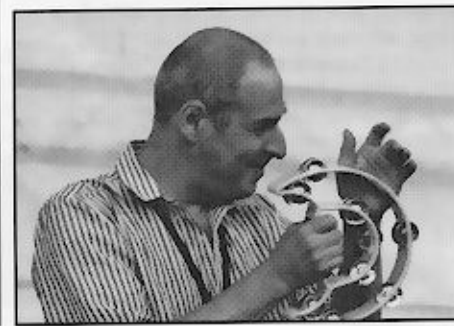
Zazněly písně dobře známé, veskrz pozitivní, to třeba Dlouhá ruka nebo František, stejně jako písně dobře známé, veskrz negativní, to třeba Pulec. Umělci nechali nahlédnout publikum i do repertoáru ze zbrusu nového alba Votom, to když nám Radek Pastrňák sděloval, že jediné, co by chtěl, je dát nám pusinku na prdel. Těmito něžnými slovy všichni viditelně potěšeni pak se zatajenými dechy poslouchali strhující interpretaci písně Vrána - styl Charles Aznavour po dvanácti pivech.

Milan Straka, klarinetista But z Jugoslávie (prý narozen v místech, kde Jugoslávie hraničí z drzostí, fáma vypuštěna Radkem Pastrňákem z, dle vlastních slov, NDR) exceloval při Temelinu, on ale vlastně exceloval v jednom kuse.

Richard Kroczeck, bubeník... proč se dlouze rozepisovat, ten, kdo tam byl, tak ví, jaké to bylo, ten, kdo ne, tomu není pomoci, tomu tenhle článek stejně nepomůže. A tak zamáváme za Butami, které po písni Hajman blues (ve které slibovali, že nikdy nebudou konec, ale lhal) po anglicku zmizeli z pódia, miffice na dovolenou.

Nicméně bezpochyby každého, ať už ten každý byl včera v sedm kde chtěl, se rozhovor s Radkem Pastrňákem, který najdete hnedle vedle.

tb

Stáli jsme u stánku s bramboráky. „Teď půjde sem, bude si kupovat bramborák a my s ním uděláme rozhovor. Uvidíš, že to tak bude.“ A uviděl jsem. Naše šéfka nelhala. A proto Vám můžeme přinést rozhovor s Radkem Pastrňákem, jehož první půle (toho rozhovoru) je exkluzivní, druhá půle pak ještě exkluzivnější (to znamená opravdovská). Posuďte sami.

Red: Co je Vaší největší láskou?

RP: No... o tom co je velká láska, asi nevím vůbec nic.

Red: Ani jedna, alespoň matná vzpomínka?

RP: Ale tak... někde ve vzpomínkách praská postel...

Red: Opravdu postel?

RP: Nebo kostel...

Red: Určitě myslíte kostel?

RP: Jo... co jsem to chtěl... poškrábej mi záda (obrací se redaktora Tomáše Brolíka, pozn. red).

TB: Je to nutné?

RP: Zazpívám ti kus.

ZŠ: Nechme toho (redaktor Brolík se červená). Máte pěkné tričko.

RP: To dnešní móda žádá. Mám vytříbený vkus.

TB: Vrat'mě se k té velké lásce. (Brolík už se nečervená, tentokrát se červená Šebestová)

RP: Ne, o tom co je velká láska, vážně nevím vůbec nic.

Red: Tak Dobrá. Tak co otázka mezinárodní bezpečnosti?

RP: Někde kousek dál je možná válka...

Red: Ale to asi daleko, ne?

RP: Ne, jenom kousek, malý kousek.

Red: To raději neřkejte.

RP: Já nevím, proč to říkám. Vlastně nevím vůbec nic. (Radek Pastrňák se ošívá) Je tu komár, který píchá. (opět se obrací na Brolíka) Poškrábej mě, a nic víc. (Šebestová zjevně žárí, odhodlává se k činu)

ZŠ: Radku, miluju tě (to říká Šebestová) a nevím, co s tím.

RP: Já... nejsem miláček. Ale natočím ti demáček.

ZŠ: Fakt?

RP: No jasně. Kousek nazpívám a zbytek jenom povídám.

Red: Tak alespoň našim čtenářům něco zanotujte.

RP: Nananá ná nanananananá nana nána nána na nanananananá ná...

Po této smrti exkluzivitu přichází avizovaná smrt ještě mocnější:

Red: Jak to mají Buty a loutky?

RP: Včera večer zme mysleli, když zme na vás mysleli, že se pokusíme udělat k jedné věci, co máme, z desky nové, loutkový klip bychom chtěli udělat.

Red: To si tady třeba můžete vyhlédnout nějaký soubor (oceňte, že redakce se snaží zařadit někomu z Vás neopakovatelný kšeft).

RP: No... my to asi uděláme u nás, v Ostravě, loutkáři, to by bylo hrozné organizačně náročné... (ale zkusili jsme to)

Red: A dostanete se tady na nějaké představení?

RP: Ne, to ne.

Red: Tak třeba příští rok s tím klipem vyhraje Loutkářskou Chrudim.

RP: No vidíte, naše loutková kapela... to by mohlo dopadnout.

Red: Tak díky a mějte se.

RP: Jo, vy taky, děcka, ať se vám to všechno vyvede.

Tak, děcka, ať se Vám to vyvede. Kšeftík nevyšel, věčná škoda, ale aspoň jsme Vám zařídili napřesrok neotřelou konkurenci. Tak se těšte.

red

Tak jsem šel na prasečí hody hody doprovody dejte prase zmalovaný. Postavil jsem se k řezníkovi když bylo slunce úplně nahoře na obloze a žvejkal jsem v zubech papírový tácek

a aby ten řezník věděl co po něm chci tak jsem mu říkal – kdy už to bude? kdy už to bude? kdy už to bude? kdy už to bude? a když mi řek že mě asi nabodne na vedlejší ohniště, tak jsem radši přestal a dál jsem jenom žvejkal tácek, no jo jenomže takhle jsem ho úplně sežral, což jsem chtěl udělat až potom a když už jsem to udělal teď tak jsem se jako tak slušně zeptal – Kdy už to bude. Pak jsem utíkal, utíkal, dlouho utíkal až tam co hráli Boty. A to mi připomíná, neviděli jste kocoura? Cože...? Jak vypadá? No normálně, jako kocour, černý boty, pásek na myši ocásek, šátek, klobouk s pérem. Když tak mi řekněte. Do kočihu se oblík a zůstává váš oslík.

horke novinky

Věděl jsem, že naše šéfredaktorka Zuzana a redaktor Tomáš jsou už dlouho velcí kamarádi, přesto mě opakovaně překvapovalo, co všechno jsou schopni si mezi sebou říct, dokonce dost nahlas a bez uzardění. Tu můžete slyšet od Zuzany, jak říká Tomášovi: „Tomáši, jdu na malou.“ „Fajn,“ zní odpověď. Nebo zas naopak Tomáš říká: „Zuzano, jdu na velkou.“ Je to až příkladná míra důvěry a důvěrnosti mezi přáteli.

Až jednou jsem objevil, že řekne-li Zuzana: jdu na malou, znamená to, že jde na malou scénu Divadla Karla Pippicha. Jak se říká, první dojem je jako rychle tuhnoucí sádra a ani já se ho nemohu jen tak zbavit. A tak jestli uslyším Zuzanu nebo Tomáše, jak jeden druhému řekne třeba: „Jdu na velkou scénu Divadla Karla Pippicha,“ pojmu určitě podezření. Už totiž vím, že mají svoji vlastní řeč, které rozumějí jenom oni!

pv

Pozdrav formou sms od loňského šéfredaktora Váhadla, Tomáše Komárka: Taky vas vsechny zdravím, prave ze stavim.

Investigativně a po náročném horolezeckém výkonu jsme zjistili, že členové cvikovského souboru, kteří tu v sobotu hráli, spí v klubičku.

Petr Vydra

REDAKČNÍ ANKETA

Jak často chodíte na velkou?

Zuzka - Na velkou? Tak dvakrát denně. Ale dnes jsem celý den na malé.

Tomáš - Já chodím na velkou vždycky se Zuzkou. Ale dnes půjdu poprvé sám. Zuzka je celé odpoledne na malé... mám z toho trochu strach.

Petr - Na téhle Chrudimi chodím na velkou vždycky večer. Ale co je zvláštní, že jsem ještě ani jednou nebyl na malé. Budu si s tím asi muset někde zajít.

Michal se nemohl zúčastnit, protože byl právě na velké. Chodí pryč ale velmi pravidelně.

(pro neznalé: „velká“ = Velká scéna DKP, „malá“ = Malá scéna DKP)

OMLOUVÁME SE

Ve veřejných horkých novinkách jsem použil paušální slovo uváděčky v nepříznivém kontextu. Proto je mi líto, jestli se to některé z nich dotklo. Takové se omlouvám, protože určitě není protagonistkou příběhu, který jsem v rubrice vyprávěl.

pv

PROGRAM NA ZÍTRA ÚTERÝ 4. ČERVENCE

8:30 - 13:00 a 14:00 - 15:30
práce v seminářích

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha
velký sál
15:00 a 18:00 hodin
LADY EM
Lady KALD DAMU, Praha

MED
11:00 a 16:00 hodin
TAJEMSTVÍ POHÁDKOVÝCH KNÍŽEK
Jaroslav Ipser a Jiří Polehňa

malý sál
11:00 a 14:00 hodin
DEEP SLEEP
LS Klika, Praha

Okno do loutkářských tradic

Husovka
10:00 a 15:00 a 17:00 hodin
PRINCEZNA ROZMARILKA
LS Maniny - BODI, Jaroměř

JAK HLOUPÝ HONZA HLEDAL DOBRO
LS Antonín D.S., Praha

Doplňkový program

Resselovo náměstí
19:00 hodin
ROBBIE WILLIAMS REVIVAL - koncert

Salonek Súva
22:00 hodin
KŘESLO PRO HOSTA

Na světě je o jednu Františku víc!

O tento zářez do matriky se postaral široce známý Jiří Jelinek, kterému tímto gratulujeme.

Jeho dnešní představení Svůdné J tedy již neponese jen pečť vtipu, invence, nadšení, poezie, odhodlání, srdnosti, osobitosti, mravní síly a počestnosti, ale též novopoečného otcovství. Tak se těšme.

red

Hromádka Z JISTEBNICE

Píše a kreslí David Babka

Husitský hejtman a spoluzakladatel města Tábora. Roku 1421 dobyl město Chotěboř, kde se jeho posádka brzy vzdala katolickým vojskům za příslib volného odchodu. 700 Táborů však bylo usmrceno a Hromádka spolu se dvěma kněžími byl upálen na chrudimském náměstí. Z Hromádky tak zůstala jen hromádka.

